

El nou secretari general del PSPV-PSOE, Jorge Alarte, està decidit a canviar de dalt a baix l'estructura del partit a València, una ciutat que el PP governa amb comoditat i el resultat de la qual els afecta molt negativament als comicis autonòmics: al cap i casal vota un de cada sis valencians. En parlem amb regidors i personal que coneix de ben a prop el regne de taifes que és el PSPV municipal.

Senyor Alarte, pot començar la mascletà

El colossal hotel Rossiya va ser demolit per falles del 2006. A un pas de la plaça Roja moscovita, símbol de la planificació dels dirigents soviètics, les més de 3.200 habitacions de què constava van enderrocar-se per construir-hi un centre comercial i de negocis.

A 3.954 quilòmetres en direcció sud-oest, a Alaquàs (Horta), l'alcalde Jorge Alarte ja es promovia per rellevar Joan Ignasi Pla al capdavant del PSPV-PSOE. Tothom intuïa que el 2007 tampoc no seria bon any per als socialistes valencians, i si això passava el crèdit del secretari general s'hauria esgotat per sempre més.

L'endemà de la desfeta, en efecte, Alarte presentava la seua candidatura en

un dels hotels més luxosos de València, el Palau de la Mar, propietat de la família Koplowitz. La paraula triada per obtenir el lideratge de la formació del puny i la rosa no era nova: *canvi*. De fet, d'aquest canvi, de com seria aquest canvi, Alarte va insinuar poc més que calia "posar fi a la generació del 1978" i marcar terreny a dreta i esquerra. Al plenari d'un congrés que guanyaria pel 51% dels vots, l'alcalde fins i tot va haver de dir: "Estigueu-ne ben segurs, sóc d'esquerres."

Ja nomenat secretari general, i després de celebrar-se els congressos provincials constituents, Alarte comença a traçar les línies bàsiques del *canvi*. La primera, va deixar-la anar en encetar el discurs

d'agraïment als delegats: "Permeteu-me una llicència", va pregar tot just abans de demanar un aplaudiment a Joan Lerma i Ciprià Ciscar, 22 i 27 anys més grans que ell, protagonistes de la vida del partit des de la fusió del PSOE i el PSPV, el 1978. La nova executiva nacional ja no era fruit dels pactes entre l'un i l'altre.

El segon pilar sobre el qual Alarte vol edificar el retorn dels socialistes al Palau de la Generalitat és el canvi de nom de la formació. Per bé que abans del congrés del setembre va mostrar-s'hi indiferent i no va significar-se –en favor del manteniment, a més– fins que va comprovar l'allau d'esmenes en contra presentades per centenars d'agrupacions, una vega-

La darrera candidatura municipal de PSPV-PSOE a la ciutat de València, liderada per Carme Alborch, a les portes de l'Ajuntament de València. El resultat, però, fou decebedor per als socialistes.

Preval el seu convenciment que “el partit dels socialistes valencians”, “el PSOE valencià” o directament “els socialistes” –les maneres com acostuma a esquivar la fórmula PSPV–, no guanyarà uns comicis fins que no s’adapte a la denominació que marca l’Estatut, tot i que la carta magna també recull, al preàmbul, la versió “País Valencià”. És el segon pilar.

El tercer, i no gens negligible, és refer de cap i de nou el partit a la ciutat de València, on tan sols un habitant de cada 400 té el carnet del PSPV-PSOE i on només un de cada 800, a més de pagar les quotes, participa als processos d’elecció de delegats als congressos. Filant encara més prim s’observa que, dels 810.000 ciutadans, ni 300 no acudeixen amb una certa assiduitat a alguna de les sis agrupacions amb què compta el partit al cap i casal. Un paisatge erm, malgrat la repoblació forana: hi ha afiliats, alguns dels quals amb càrrec d’anomenada, que no resideixen a València. Per acabar-ho d’adobar, els diversos sectors en què és dividit el partit es reparteixen la ciutat: José Luis Ábalos, Rafael Rubio, la Federació de Serveis Públics de la UGT, els lermistes, Esquerra Socialista, el Grup de Treball Socialista i fins i tot Francesc Romeu, enemic íntim d’Alarte que ja ha mostrat la predisposició a prendre les regnes d’una formació fins ara comandada per un pacte Ábalos-Rubio.

Amb l’afegit dels mals resultats electorals –el vot a la ciutat sempre queda per sota de la mitjana del país, com es comprova al gràfic de sota–, Alarte prepara un enderroc controlat del PSPV local. A l’estil de la de l’hotel Rossiya.

València, com Marbella. Fet i fet, el primer pas ha estat buidar de contin-

gut l’edifici. El mandat de l’executiva municipal va expirar el 15 de desembre, i d’aleshores ençà hi ha una comissió delegada, nomenada pel mateix Alarte –integrada per un president fidel com ara José Camarasa i sis membres afins més–, que dirigirà l’organització fins al congrés municipal, conclave que Alarte vol ajornar a l’octubre, per bé que estatutàriament no poden transcórrer més de sis mesos en situació d’*impasse*.

Com si es tractara de l’Ajuntament de Marbella, Alarte ha demanat els comptes de les sis agrupacions i les ha desposseïdes de qualsevol funció. Amb prou feines si han mantingut la clau per reunir-s’hi, a cada seu. Ara com ara, doncs, són sis centres de reunió amb menys competències que un casal faller. Res més.

L’objectiu, tanmateix, és l’atomització. Alarte aspirava a crear 19 agrupacions, una per a cada districte electoral, a fi que cadascú es responsabilitzara del resultat electoral. El PSPV-PSOE perd a tots i cadascun dels districtes de la ciutat.

L’esprimatxat aspecte del cens inspira el segon repte de l’executiva nacional: doblar la militància, com el Barça ha fet amb la seua massa de socis. Cada afiliat ha de captar-ne un de nou, una fita complexa en temps de crisi econòmica i sense perspectives de recuperar el poder. Una altra nova regla, segons la qual cadascú militarà allà on viu, se n’ha anat en orris en comprovar la manca de vocacions. Si el meu amic es dona d’alta, per què no pot fer-ho allà on jo estic?

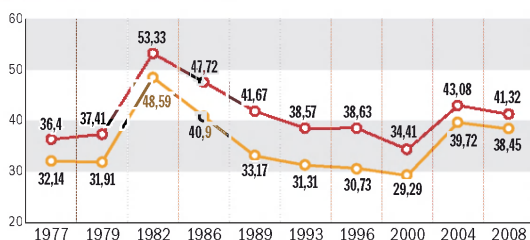
Certament, fins ara ha costat una mica afiliar-se al partit. Cada nova alta era escrutada primmiradament, com si es tractara d’un papir egipci, i no sols perquè fora un miracle que algú fera aquest pas. Més enllà d’això, planava la sospita

da instal·lat a la secretaria general ha encarregat un informe que determine la possibilitat de rebatejar la formació al comitè nacional –òrgan que controla–, sense haver de passar per un congrés. No li fa por el 90% de rebuig al canvi de nom expressat pel congrés de país.

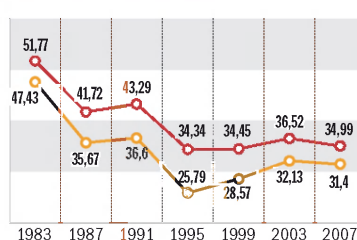
Molt per sota de la mitjana

Comparació del percentatge de vot obtingut pel PSPV-PSOE al País Valencià i a València

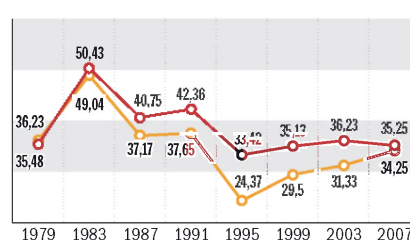
■ ELECCIONS ESTATALS

■ ELECCIONS AUTONÒMIQUES

■ ELECCIONS MUNICIPALS

Alarte conversa amb Ciprià Ciscar davant l'ex-president Joan Lerma, durant els actes institucionals del Nou d'Octubre passat. El nou secretari general ha insistit a "trencar amb la generació del 78".

que aquesta alta podia trencar els difícils equilibris interns. Una pràctica encomanada a les joventuts del partit a la ciutat, amb poc més de mig centenar d'afiliats i sempre enfrontats a Campus Jove, el sindicat universitari proper als socialistes.

"Les agrupacions són mortes de fa temps, els censos sempre s'han controlat amb mà de ferro, hi ha hagut gent que mai no ha rebut l'alta", reconeix una persona que coneix de prop el partit a València. "L'endogàmia és enorme –afegeix–, si ets cap visible d'agrupació t'assegures ser regidor o assessor, i d'ací el control dels censos: molts s'hi juguen el jornal." Aquesta font explica que el grup municipal –12 regidors i 18 assessors– és "del tot inoperatiu, la majoria de regidors i assessors no té preparació de la seua àrea; aquests últims, ni tan sols tenen ganes, perquè la seua esperança de ser regidors és que els primers caiguen. El perfil polític del grup és baixíssim; alguns s'assabenten de què ha passat al plenari a través de la premsa". A més, "fa anys que no hi ha debat ideològic, cosa a què contribueix el desàrrelament de la majoria de regidors respecte la ciutat". Els regidors del PP, bona part dels quals fills de nissagues valencianes de tota la vida, fins i tot utilitzen el valencià per "evidenciar els complexos" dels socialistes. "Els assessors, no els nomena el portaveu, sinó cada família" –conclou–, "i fins i tot n'hi ha que han estat regidors i ara són assessors... Viuen de la política de fa anys, no saben on anar a treballar, o cobrarien menys si tornaren a la feina".

Juan Soto, regidor i membre del cor-

rent Esquerra Socialista, avisa que "no passaré a ser assessor, quan abandone el càrrec actual", i recomana que es valore "l'ètica, el treball i la ideologia", a l'hora d'escollir el personal del grup. "Sense sacralitzar la gent jove i injuriar la gent gran", rebla. Soto troba que un dels problemes del partit ha estat "l'ambigüitat en qüestions com la fórmula 1, la requalificació del Mestalla o la remodelació del Cabanyal", i li agradaria "acabar l'excessiva temptació de copar el centre polític, que en realitat no existeix; la gent s'estima més l'original que no la còpia".

"Miren de provocar un revulsiu, cosa que em sembla bé, però qui espere grans avanços, quedarà decebut. No sé exactament què volen enderrocar, ni crec que hi haja cap model alternatiu", argumenta un regidor que s'estima més romandre a l'anonimat. "Els militants no se senten responsables de la situació, els mals del partit no se circumscriuen a la capital, i el problema de penetració a València és extensible a totes les grans ciutats de l'estat", apunta. "Prou fan els militants de mantenir viu el PSPV; perquè hi ha dirigents que mai no trepitgen les agrupacions, que s'autofinancen amb la venda de loteria." Aquest regidor troba que "no són els afiliats de base, que han de dur gent nova; això és responsabilitat dels dirigents, que s'adonaran del poc interès de la gent a participar en moviments cívics: als sindicats, només s'hi involucren els alliberats". Comptat i debatut, voldria que "el nou líder del partit fora autònom, que no ens vinguera imposat i que no sentira menyspreu envers la militància;

Rita Barberà es barreja amb gent que no suporta, però aguanta".

"La gent s'afilia als partits quan tenen el poder. El PSOE té més militants que no el PSF", observa un altre regidor que saluda la reestructuració del partit a València, però adverteix que "això no resoldrà els problemes: cal un projecte polític concret i que persevere en el temps, tot partint de la idea que aquesta ciutat és com és, més aviat conservadora, com ho va ser en la república, amb Blasco Ibàñez". Segons ell, seria una "sobirana ximpleria" fer 19 agrupacions per responsabilitzar dels resultats cada agrupació, i recorda que "ara com ara ja estem organitzats per juntes municipals, però passa que, com a tot arreu, hi ha caps d'agrupació més dinàmics que uns altres". A parer seu, Alarte "ha tingut poc tacte, necessita un període d'adaptació a la secretaria general... Fa 10 anys que és alcalde, i això imprimeix una manera de treballar en què tot passa per la teua mà". I raona: "Tot això ho ha desencadenat Francesc Romeu, el seu desig d'optar a la direcció de la ciutat, un temor infundat d'Alarte, perquè en realitat Romeu no té prou suports ací."

Romeu, a l'aguait. Romeu afirma a aquest setmanari que esperarà al comitè nacional del 7 de febrer a fi de saber què pensa fer Alarte a València. "No sabem quines normes hi ha vigents, ara", diu. "Tinc la voluntat de presentar una candidatura, però desconec les regles del joc. La norma és que no hi ha norma, i de dates, no tenim ni idea, hi ha una sensació d'inseguretat jurídica absoluta." Abans del comitè nacional Romeu es reunirà amb José Camarasa, que li farà cinc cèntims d'allò que Alarte, en principi, hi explicarà, i descarta presentar-se a la secretaria general si "es buida de poder el partit a la ciutat i el líder municipal no pot tenir assessors de confiança". "La situació és molt incòmoda –sentència–, volen destrossar el partit fent tot d'agrupacions... El PP té majoria absoluta sense tanta agrupació."

De moment, Alarte ja s'ha entrevistat amb quatre possibles candidats: Julio Such, fins ara secretari d'organització però amb un passat tèrbol a l'hospital Provincial; Carlos González Trivino, jove assessor del grup municipal però criticat per tecnòcrata; Mercedes Caballero, regidora de la corda d'Ábalos però amb

escàs rotatge; i Cristina Moreno, amiga de Rubio, diputada a les Corts i secretària d'economia a l'executiva d'Alarte.

Els rumors parlen d'una persona deslligada de l'actual nucli dirigent al capdavant del partit, i un independent a la candidatura a l'alcaldia. Pedro Sánchez, amic d'Alarte de l'agrupació de Botànic, de perfil funcional, seria el primer. El cap de llista el 2011 podria ser, aleshores, Ricardo Peralta, delegat del govern i antic diputat d'Esquerra Unida al Congrés.

I Alborch? Mesura d'urgència el 2007 per mirar de capturar la Generalitat retallant distàncies a València, Carme Alborch compatibilitza avui el càrrec de portaveu de l'oposició amb un lloc a la mesa del Senat. Safata d'argent perquè emigre tal com vingué? Segons qui pensa que no serà tan fàcil, que ella té el seu orgull, com a política que és, i que "darrerament ha crescut la seua activitat municipal". Uns altres, en canvi, detecten poca bel·licositat als plenaris i ensumen que PSOE i PP podrien haver pactat a Madrid la seua designació com a defensora del poble. "És dubtós que estatutàriament pugua compatibilitzar ambdós càrrecs", afegeixen. "Els valencians

s'identifiquen més amb la *mare* Rita que no amb la teòrica modernista de Carmen, i es demostrà a les eleccions, quan ella no aportà ni un sol vot... Encara sort que el Bloc venia amb nosaltres; si no, n'hauríem perdut." La presència a la llista del nacionalista Joan Mansanet va generar no poca inquietud al PSPV municipal: reduïa el nombre de càrrecs de confiança a escollir, per bé que al remat Mansanet no obtingué l'acta de regidor.

Volem i Podem. Són una setantena de militants adscrits a corrents diversos però amb un únic objectiu: obrir el partit a la ciutadania i millorar-lo, tot esprement els avantatges que aporta internet. José Ignacio Pastor, un dels referents d'aquest grup de reflexió, parla d'"estat d'excepció", encara que de seguida es mostra d'acord amb la "refundació". "València és el forat del dònuts, és un buit que no vertebrava el país i, del 1991 ençà, l'empobriment ha anat *in crescendo*, amb el problema afegit que l'altra esquerra ha desaparegut del mapa, motiu pel qual hem d'obrir-nos a centre i esquerra".

El viratge ha d'incloure, en paraules de Pastor, "endinsar-nos en el triple espai que el PP controla i ens fa tant de mal:

religió, falles i futbol". Pastor troba a faltar "diàleg amb gent experta que ha significat molt en aquest partit i un treball coordinat del grup municipal amb l'executiva nacional i el grup de les Corts i el de la Diputació", com també "interlocució entre tots els regidors del país, que són 2.065 i no estan connectats entre si. Acció Cultural, mitjançant l'Assemblea de Regidors, ha fet més per unir-los que no nosaltres mateixos." Volem i Podem proposa una formació "horitzontal, que aplique els recursos dels webs 2.0 i que incorpore iniciatives de baix cap amunt", i es plany perquè l'anterior executiva de país "no aplicà el pla de qualitat 2000-2004, el militant era una força de treball: o interventor o ensobrador". "Cal aplicar la indagació apreciativa, analitzar els punts de força del partit, fer tantes cases del poble com agrupacions hi haja i traure'n el màxim rendiment, com fa el PNB amb els *batzokis*", afirma Pastor.

N'hi ha que sospiten, però, que el partit podria vendre les sis seus actuals i crear-ne una de sola a l'edifici de Blanqueres, on hi ha la direcció de país. En siguen 19, 13 o 10, les agrupacions locals.

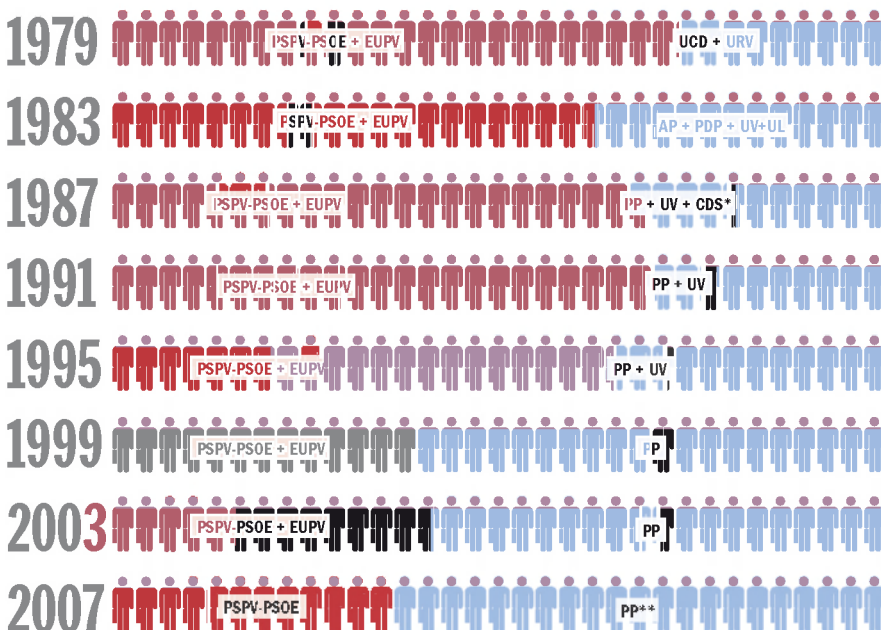
Alarte ha encomanat entrevistes personalitzades amb els 2.053 militants, per tal de conèixer les aptituds de cadascú d'ells, trobades que tindran lloc a partir del febrer. Un indicati que agrada Pastor, que l'anima a fer "una gran base de dades que permeta una comunicació ràpida". "Es nota que Alarte no ha vingut a escalfar la cadira, vol fer coses."

El regidor Soto està "favorablement expectant" i valora "les decisions valentes i audaces, sempre que tinguen l'ancoratge dels estatuts del partit i la participació... No em fan por, els canvis radicals. Hem de connectar amb els sectors progressistes que ens van votar el 2004, quan vam quedar-nos a quatre punts del PP". Soto voldria "primàries per a escollir el secretari general i el candidat el 2011".

Tant Joan Ignasi Pla com Joan Romero van mirar de fer la revolució provocada per Alarte. No hi van reeixir. El d'Alaquàs ho té més fàcil: tant Ábalos com Rubio van fer-li costat al congrés nacional del setembre. Només que els garantezca una eixida digna, ambdós seran la metxa que farà explotar el partit. I Alarte, la flama.

Una ciutat progressista?

Només el 1979 i el 1983, al'escalaf del primer Felipe Gonzalez, l'esquerra va tenir més regidors que no la dreta a l'Ajuntament de València.

*El PSPV-PSOE va mantenir el govern local gràcies al suport del CDS.
**Des del 2007 i per primera vegada, el consistori és binari.

Víctor Maceda